

היה נער שפסע במשעולי חיינו, בנחת ובחיוך רך הלך.
ולא חזר.

ידענו אותו כל כך מעט. כל כולו התחלות שלא תתממשנה.
נער צלול עיניים, שפוסע בחן, וששוטף אותך תמיד בחיוך רך ומבין
ומתנצל ורוגע. ואתה רוצה כל כך להשאר אצל החיוך הזה.
נער פסע במשעולי חיינו והלך. ואנחנו ידענו צער, הרבה צער.
ותחושה של תיסכול נורא וזעם על הבזבוז ועל חוסר האונים.
אם ישנה התממשות, ותהיה בזויה ככל שתהיה, למושג "לשוא", הריהי כאן,
כל כולה מגולמת באותו נער שפסע במשעולי חיינו, שידענו אותו כל כך
מעט, והלך - לשוא.

"רק אשר אבד לי, הוא קניני לעד". רק הדברים שאבדו לי לא יוכל לקחת
ממני איש.

הוא אבד והוא ישאר חרות בזכרוני, כמות שהוא, כשהלך, בלתי משתנה,
כמו שהייתי פוגש בו על המדרכה - בדרך לחדר-האוכל, בבריכת-השחיה,
בדרך לסרט, בדרך לצבא וממנו. בדרך....ניל נשאר בדרך....
ניל ישאר תמיד בדרך....

היה נער שפסע במשעולי חיינו ואבד לי. ועכשיו איש לא יוכל לקחת
אותו ממני. לעד.

מדודו

